

Arrest

nr. 199 423 van 8 februari 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Ph. JANSSENS
Duboisstraat 43
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 september 2017 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 oktober 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 september 2017 wordt aan de verzoekende partij, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een inreisverbod uitgereikt onder de vorm van een bijlage 13sexies. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de Heer <1>:

naam: B. (...)

voornaam: M. (...)

geboortedatum: (...)/1973

geboorteplaats: Taourirt

nationaliteit: Nederland

ALIAS: B.M. (...), geboren te Arbaa Taourirt Al Hoceima, op (...)/1973 , onderdaan van Marokko

wordt een inreisverbod voor 8jaar opgelegd

voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 13/09/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod <2>

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 44nonies van de Wet 15/12/1980:

O Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod omdat de burger van de Unie een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Hij heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 20/01/2016 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 18maanden gevangenis met uitstel 5jaar uitgezonderd Hij heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 14/08/2017 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 18maanden gevangenis. Die gevangenisstraf zal op 26/09/2017 definitief worden.

Overwegende dat er uit de terugkerende aard van het misdadige gedrag van betrokkene legitiem kan afgeleid worden dat deze laatste een reële en actuele bedreiging voor de openbare orde vertegenwoordigt "

Overwegende dat de persoonlijkheid van betrokkene een gevaar betekent voor de openbare orde en voor andermans gezondheid in de mate dat het verspreiden van verdovende middelen een ware plaag voor de bevolking betekent Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten en hun herhalend karakter concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij, op 21/02/2017 met zijn zoon een aanvraag van inschrijving heeft ingediend

Sinds 11/03/2017 hebben zowel zijn zoon als hijzelf volgens het Rijkregister geen recht op inschrijving.

Betrokkene kan dus niet voorhouden van hem gescheiden te worden. Bijgevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen.

Het hele gezin zal België moeten verlaten. Deze beslissing betekent dan ook geen schending van artikel 8 EVRM.

Bovendien heeft betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 852 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en Gezinsleven niet absoluut is.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt een actuele en werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde te vormen. '

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren.

Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt, is een inreisverbod 8jaar proportioneel. "

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 41 en 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële en formele zorgvuldigheidsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“1. Algemeen juridisch kader

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten. Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de materiële en formele motiveringsplicht, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en schending van artikelen 41 en 62 van de Vreemdelingenwet.

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen.

De Staatssecretaris beslist tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 8 jaar op grond van artikel 44nonies van de Verblijfswet omdat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De Staatssecretaris steunt de reële en actuele bedreiging voor de openbare orde op de terugkerende aard van het misdadig gedrag van verzoeker. Deze werd op 20 januari 2016 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden met 5 jaar uitstel voor een inbreuk op de wetgeving inzake drugs. Vervolgens werd hij op 14 augustus 2017 omwille van een inbreuk op de wetgeving inzake drugs veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden, die op 26 september 2017 definitief is geworden. Het gevaar voor de openbare orde wordt door de Staatssecretaris verder ook gesteund op de persoonlijkheid van de verzoeker. Zijn persoonlijkheid zou eveneens een gevaar uitmaken voor andermans gezondheid in de mate dat “het verspreiden van verdovende middelen een ware plaag voor de bevolking betekent”. Wat de Staatssecretaris verstaat onder de “persoonlijkheid” van verzoeker wordt echter door hem niet toegelicht.

Verzoeker diende op 21 februari 2017 met zijn zoon een aanvraag in tot inschrijving in het Rijksregister. Doordat zowel zijn zoon als hijzelf volgens het Rijksregister niet langer recht hebben op inschrijving meent de Staatssecretaris dat de beslissing dat het hele gezin België moet verlaten en in het land van herkomst een nieuwe toekomst moet opbouwen geen schending van artikel 8 EVRM uitmaakt. Verzoeker pleegde immers inbreuken die de openbare orde van het land schaden, zoals bepaald in artikel 8 § 2 EVRM, en het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven is niet absoluut.

De Staatssecretaris is van oordeel dat een inreisverbod van 8 jaar proportioneel is, gelet op het illegale verblijf in België, de ernstige verstoring van de openbare orde, “het belang van immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van verzoeker” en het feit dat verzoeker gezien de “ernst van de feiten” een “actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde” vormt.

Verzoeker wenst hierbij op te merken dat deze motivering een loutere standaard-beslissing betreft, die op geen enkele concrete wijze ingaat op de situatie van verzoeker. Staatssecretaris laat immers na de impact van een inreisverbod van (maar liefst!) 8 jaar op de gezinssituatie te onderzoeken. Ingevolge dergelijk reisverbod dient namelijk het hele gezin België te verlaten en in het land van herkomst een nieuwe toekomst op te bouwen. Verzoeker en zijn zoon verblijven inmiddels reeds gedurende een lange periode in België, waardoor zij reeds sterk zijn ingeburgerd. Verder is er ook sprake van een lokale verankering. Wanneer men aldus enerzijds het recht op een gezinsleven o.b.v. artikel 8 EVRM van verzoeker (én zijn gezin!) afweegt tegenover het inreisverbod, dan komt men ontegensprekelijk tot de conclusie dat artikel 8 EVRM in de eerste plaats gerespecteerd dient te worden.

Staatssecretaris heeft bijgevolg nagelaten om een concrete evenredigheidstoets uit te voeren. De motivering in de beslissing houdt geenszins rekening met de concrete omstandigheden waarin verzoeker zich bevindt. Staatssecretaris laat na de impact van het reisverbod van 8 jaar op de uitoefening van het recht op een gezinsleven van verzoeker te onderzoeken en de onderlinge afweging te maken.

Het moge derhalve duidelijk zijn dat in casu de evenredigheidstoets door de staatssecretaris niet zorgvuldig is uitgevoerd en dat bijgevolg artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen zijn geschonden.

Dat de Staatssecretaris het recht van verzoeker om te genieten van het gezinsleven met zijn kind schendt en derhalve artikel 8 EVRM schendt.

Dat de Staatssecretaris derhalve de bewijswaarde van de door verzoekende partij ingediende documenten miskent en hiermee de art. 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen miskent.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een enig middel stelt verzoeker een schending voor van de artikelen 2 en, 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 41 en 62 van de vreemdelingenwet.

Hij betoogt dat de motivering een standaard motivering betreft die niet ingaat op zijn persoonlijke situatie. Het inreisverbod zou een impact hebben op zijn gezinsleven omdat het hele gezin het grondgebied zou moeten verlaten, terwijl zij sterk zouden zijn ingeburgerd.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 44nonies van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

"De minister of zijn gemachtigde kan de in de artikelen 43, § 1, eerste lid, 2°, en 44bis, bedoelde beslissingen koppelen aan een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk, waarvan de duur door hem wordt vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden van elk geval.

De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

Uit voormelde bepaling volgt dat het bestuur een inreisverbod kan opleggen aan een Unieburger indien hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat gemotiveerd werd omtrent:

- Verzoekers veroordeling door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot 18 maanden gevangenisstraf van 20/01/2016 wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs;
- Verzoekers veroordeling door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot 18 maanden gevangenisstraf van 14/08/2017 wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs;
- De terugkerende aard van het misdadige gedrag van verzoeker;
- het gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde en voor andermans gezondheid in de mate dat het verspreiden van verdovende middelen een ware plaag voor de bevolking betekent;
- De ernst van de door verzoeker gepleegde feiten en het herhalend karakter;
- Het gevaar dat verzoeker betekent voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde;
- De door verzoeker samen met zijn zoon ingediende aanvraag van inschrijving en het feit dat zij sedert 11/3/2017 geen recht hebben op inschrijving;
- Het feit dat er geen schending is van artikel 8 EVRM.

Artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2 002).

De bestreden beslissing werd bij toepassing van artikel 44nonies van de vreemdelingenwet genomen en er werd gemotiveerd omtrent de reden waarom een inreisverbod werd opgelegd en waarom geopteerd werd voor de duur van acht jaar.

Nu er ingegaan werd op de persoonlijke situatie van verzoeker, namelijk de aard van de strafrechtelijke veroordelingen, de aard van de feiten, de herhaling en artikel 8 EVRM, kan verzoeker bezwaarlijk voorhouden dat de beslissing op stereotiepe wijze werd gemotiveerd.

Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;" (R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

Nu er in de bestreden beslissing op werd gewezen dat zijn zoon evenmin recht heeft op inschrijving en hij in zijn verzoekschrift niet aantoont dat hij met nog andere personen, die gerechtigd zouden zijn om in België te verblijven, een effectief gezinsleven onderhoudt, maakt hij geen schending uit van artikel 8 EVRM. Bovendien vloeit de verplichting om het grondgebied te verlaten niet voort uit de thans bestreden beslissing, doch wel uit het bevel om het grondgebied te verlaten dat thans niet het voorwerp uitmaakt van huidige vordering.

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat er een afweging werd gemaakt tussen de private belangen en de publieke belangen, waarbij geoordeeld werd dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM niet absoluut is. Verzoeker toont alleszins niet aan dat hij niet in staat zou zijn om het leiden van een gezinsleven verder te zetten of uit te bouwen in Nederland. Er werd wel degelijk rekening gehouden met verzoekers situatie.

Bovendien blijkt uit het uittreksel van het rijksregister van verzoekers zoon dat hij op 11 maart 2017 afgevoerd werd.

Artikel 41, dat het recht op binnenkomst regelt voor Unieburgers, werd op geen enkele wijze geschonden, nu er in hoofde van verzoeker een gevaar voor de openbare orde werd weerhouden, zoals bepaald in artikel 44 nonies van de wet van 15 december 1980.

Het enig middel is ongegrond."

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In casu wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 44nonies van de vreemdelingenwet. Daarnaast bevat de beslissing een motivering in feite waarom de beslissing tot verwijdering die aan de verzoekende partij werd opgelegd gepaard gaat met een inreisverbod, namelijk omdat zij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De verwerende partij geeft hierbij volgende verduidelijking:

"Hij heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 20/01/2016 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden gevangenis met uitstel 5 jaar uitgezonderd Hij heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 14/08/2017 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 18 maanden gevangenis. Die gevangenisstraf zal op 26/09/2017 definitief worden.

Overwegende dat er uit de terugkerende aard van het misdadige gedrag van betrokkene legitiem kan afgeleid worden dat deze laatste een reële en actuele bedreiging voor de openbare orde vertegenwoordigt "

Overwegende dat de persoonlijkheid van betrokkene een gevaar betekent voor de openbare orde en voor andermans gezondheid in de mate dat het verspreiden van verdovende middelen een ware plaag voor de bevolking betekent.

Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten en hun herhalend karakter concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene

betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij, op 21/02/2017 met zijn zoon een aanvraag van inschrijving heeft ingediend.

Sinds 11/03/2017 hebben zowel zijn zoon als hijzelf volgens het Rijkregister geen recht op inschrijving.

Betrokkene kan dus niet voorhouden van hem gescheiden te worden. Bijgevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen.

Het hele gezin zal België moeten verlaten. Deze beslissing betekent dan ook geen schending van artikel 8 EVRM.

Bovendien heeft betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en Gezinsleven niet absoluut is.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt een actuele en werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde te vormen. '

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd waarom de termijn van het inreisverbod op acht jaar wordt gebracht, namelijk omdat *“Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt, is een inreisverbod 8jaar proportioneel. “*

De verzoekende partij lijkt met haar betoog volledig voorbij te gaan aan deze motivering.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden. De verzoekende partij kan dus niet ernstig voorhouden dat de verwerende partij diende te verduidelijken wat zij verstaat onder de “persoonlijkheid” van de verzoekende partij en dat de motivering in deze niet volstaat waar wordt gemotiveerd *“Overwegende dat de persoonlijkheid van betrokkene een gevaar betekent voor de openbare orde en voor andermans gezondheid in de mate dat het verspreiden van verdovende middelen een ware plaag voor de bevolking betekent”*. Bovendien kan uit de verdere motivering van de bestreden beslissing wel degelijk worden afgeleid wat de verwerende partij bedoelt, nu zij verduidelijkt dat *“Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten en hun herhalend karakter concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.”* De verzoekende partij gaat hier in het geheel aan voorbij.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821). Bovendien blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verwerende partij zich allerminst beperkt tot *“een loutere standaard-beslissing”* zoals de verzoekende partij voorhoudt, nu uitdrukkelijk wordt ingegaan op de persoonlijke situatie van de verzoekende partij. Deze laatste maakt niet duidelijk met welke elementen naar haar mening geen rekening is gehouden. Haar bewering dat de verwerende partij nalaat de impact van de bestreden beslissing op de gezinssituatie te onderzoeken, berust op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Immers wordt met betrekking tot het gezinsleven het volgende gesteld: *“Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij, op 21/02/2017 met zijn zoon een aanvraag van inschrijving heeft ingediend. Sinds 11/03/2017 hebben zowel zijn zoon als hijzelf volgens het Rijkregister geen recht op inschrijving. Betrokkene kan dus niet voorhouden van hem gescheiden te worden. Bijgevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen. Het hele gezin zal België moeten verlaten. Deze beslissing betekent dan ook geen schending van artikel 8 EVRM. Bovendien heeft betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en Gezinsleven niet absoluut is.”*

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt.

Waar de verzoekende partij verder aanvoert dat geen evenredigheidstoets werd uitgevoerd, bekritiseert zij de bestreden beslissing inhoudelijk en voert ze dus de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij op geen enkele wijze toelicht waarom zij van oordeel is dat artikel 41 van de vreemdelingenwet wordt geschonden zodat de vraag rijst naar de ontvankelijkheid van het middelonderdeel waarin een voorgehouden schending niet wordt toegelicht, wijst de Raad erop dat deze bepaling het recht op binnenkomst regelt voor burgers van de Unie en hun familieleden. De bestreden beslissing werd echter genomen op grond van artikel 44*nonies* van de vreemdelingenwet, dat ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing luidde als volgt:

*“De minister of zijn gemachtigde kan de in de artikelen 43, § 1, eerste lid, 2°, en 44bis, bedoelde beslissingen koppelen aan een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk, waarvan de duur door hem wordt vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden van elk geval.
De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”*

Artikel 43, §1 van de vreemdelingenwet luidde als volgt:

*“De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten :
(...);
2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.*

In voorliggende zaak werd aan de verzoekende partij, die de Nederlandse nationaliteit heeft en in principe een recht op binnenkomst in het Rijk heeft, een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt, gevolgd door een inreisverbod van 8 jaar omdat zij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetgeen door de verzoekende partij wordt betwist noch weerlegd met haar betoog. De Raad ziet niet in hoe de bestreden beslissing een inbreuk kan vormen op artikel 41 van de vreemdelingenwet, zo de schending ervan al op ontvankelijke wijze wordt aangevoerd.

In zoverre de verzoekende partij aanvoert dat de bestreden beslissing een inbreuk vormt op haar privé- en gezinsleven en zij met haar betoog de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM, wordt opgemerkt dat deze bepaling luidt als volgt:

*“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in

de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze in achtgenomen de omstandigheden van de zaak.

In deze zaak lijkt de verzoekende partij zich te beroepen op een schending van haar recht op het gezinsleven en privéleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Artikel 8 van het EVRM houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan. In casu beperkt de verzoekende partij zich tot de vage en ongestaafde bewering dat zij ingeburgerd zou zijn en lokaal verankerd. De Raad dient vast te stellen dat de verzoekende partij in gebreke blijft om het bestaan van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aan te tonen.

Wat betreft het gezinsleven wijst de verzoekende partij erop dat de bestreden beslissing een inbreuk zou vormen op het gezinsleven dat zij heeft met haar zoon. Zelfs als wordt aangenomen dat er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, betreft het in deze zaak een situatie eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de Staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van de EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić

en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de Staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de Staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt wel degelijk een afweging maakte in de zin van artikel 8 van het EVRM. De Raad herhaalt dat met betrekking tot het gezinsleven als volgt wordt gemotiveerd:

“Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij, op 21/02/2017 met zijn zoon een aanvraag van inschrijving heeft ingediend. Sinds 11/03/2017 hebben zowel zijn zoon als hijzelf volgens het Rijkregister geen recht op inschrijving. Betrokkene kan dus niet voorhouden van hem gescheiden te worden. Bijgevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen. Het hele gezin zal België moeten verlaten. Deze beslissing betekent dan ook geen schending van artikel 8 EVRM. Bovendien heeft betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en Gezinsleven niet absoluut is.”

De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat nagelaten werd een concrete afweging te maken waarbij de concrete omstandigheden van haar dossier in rekening werden genomen. Zij laat na te verduidelijken welk element de verwerende partij dan wel zou hebben achterwege gelaten in haar belangenafweging.

Bovendien betwist de verzoekende partij niet dat ook haar zoon het land dient te verlaten en dat zij dus allerminst van elkaar zullen worden gescheiden, daargelaten de vaststelling dat uit de bestreden beslissing op zich geen verplichting voortvloeit het land te verlaten, maar wel uit het bevel om het grondgebied te verlaten dat geen voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep, zoals de verwerende partij terecht opmerkt. Uit de gegevens waarover de Raad beschikt blijkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan de verzoekende partij werd uitgereikt niet werd aangevochten. De verzoekende partij maakt verder ook niet aannemelijk dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders zouden kunnen uitbouwen of verderzetten.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 41 van de vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Het middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU